

Arrest

nr. 73 587 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 september een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 26 september 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 12 oktober 1982 in Atchkoi-Martan (Tsjetsjenië).

Tussen 3 en 6 september 2009 hoorde u op een nacht uw hond buiten blaffen. U ging hierop naar buiten

en trof er vier gewapende rebellen aan. Ze zochten naar voedsel en kleding, wat u hen vervolgens gaf. Ze zeiden u dat u aan niemand mocht vertellen dat u hen had gezien, omdat u anders problemen zou krijgen. U heeft het dan ook aan niemand verteld.

Twee dagen later, ergens midden september 2009, toen u aan het werk was als elektricien in Grozny, kwamen er agenten van de stedelijke politie-afdeling (ROVD) van Atchkoi-Martan naar u thuis in het dorp Yandi, waar uw ouders en zus aanwezig waren. Ze vroegen waar u zich mee bezig hield en waar u zich bevond, en ze beschuldigden u van samenwerking met de rebellen. Ze zeiden dat u de rebellen meermaals had geholpen, minstens drie à vier keer. Ze doorzochten het huis en namen uw Russisch binnenlands paspoort mee. Uw moeder belde u vervolgens op, op uw werk. Ze zei dat de politie was langs geweest en dat ze hen had verteld waar u aan het werk was. U bent hierop meteen van uw werkplaats weggegaan naar uw broer, A.(...), in Berioska (Grozny).

Kort na deze huiszoeking, ofwel op dezelfde dag ofwel twee dagen later, werd uw vader meegenomen door de politie van Atchkoi-Martan voor verhoor. Ze ondervroegen hem over u en uw andere broers. Ze vroegen hem wat voor werk u deed, wat u buiten uw werk deed en waar u zich bevond. Uw vader vertelde hen alles zoals het was, maar ze geloofden hem niet.

Eén of twee dagen na de huiszoeking ging u naar Katayama waar u uw spullen verzamelde om vervolgens naar Ingoesjetië te gaan, waar u ongeveer tien dagen bij A.(...), een vriend van uw neef, verbleef.

Op de derde of vierde dag na de huiszoeking werd uw jongste broer, M.(...), aangehouden door de ROVD van Atchkoi-Martan omwille van u. Hij werd dezelfde dag terug vrijgelaten. Ongeveer een week na de huiszoeking werd uw vader opgeroepen door de wijkagent om zich te melden bij de politie. Daar werd hij weer ondervraagd over u. Zeven of tien dagen na de huiszoeking werd uw jongste broer voor de

tweede keer aangehouden door de ROVD van Atchkoi-Martan. Dit keer werd hij twee of drie dagen vastgehouden. Hij werd geslagen en bedreigd. Ze zeiden hem dat hij zou doodgaan indien u zich niet zou aangeven.

Tussen 16 en 19 september 2009 vertrok u vanuit Ingoesjetië met de trein naar Moskou, waar u aankwam op 19 of 20 september 2009 en één nacht overnachtte bij een ver familielid. Vervolgens ging u met de trein naar Minsk (Wit-Rusland). Vanuit Minsk vertrok u op 22 september 2009 samen met een chauffeur met een personenwagen naar België, waar u aankwam op 24 september 2009 en diezelfde dag uw asielaanvraag indiende.

Eén of twee maanden na de huiszoeking werd uw jongste broer nog een derde keer aangehouden.

Sinds uw aankomst in België werd uw vader nog opgeroepen en is de politie nog vele keren bij u thuis langs geweest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Russisch rijbewijs voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten, omdat u ervan werd beschuldigd de rebellen te helpen, wat u één keer noodgedwongen had gedaan.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen van de huiszoeking die plaatsvond in uw ouderlijk huis ergens midden september 2009, omdat u ervan beschuldigd werd met de rebellen samen te werken (CGVS, p. 13, 14). U verklaarde dat uw jongste broer drie keer of meer werd aangehouden omwille van u (CGVS, p. 5, 15-16). Van geen enkele aanhouding, vasthouding en vrijlating van uw jongste broer kon u echter enig begin van bewijs voorleggen. U verklaarde daarnaast dat uw vader kort na de huiszoeking tot twee keer toe werd opgeroepen door de politie van Atchkoi-Martan. Hij werd telkens verhoord over u. Sinds uw aankomst in België zou hij overigens nog enkele keren zijn opgeroepen (CGVS, p. 16-17). Ook van deze oproepingen legt u geen enkel tastbaar bewijs voor. Bovendien verklaarde u dat de politie sinds uw aankomst in België nog vele keren bij u thuis is langs geweest (CGVS, p. 17) en ook dit kan u op geen enkele manier staven. Ten slotte kon u evenmin enig begin van bewijs voorleggen van de stappen die uw familie heeft ondernomen met betrekking tot uw vervolging. U verklaarde immers dat uw familie vele keren stappen heeft ondernomen om melding te maken van uw problemen. Zo zouden ze zich tot verschillende organisaties en instanties hebben gericht, waaronder een mensenrechtenorganisatie, waar ze een schriftelijke klacht hadden ingediend. Ook zouden ze toenadering hebben gezocht tot de medewerkers van de politie opdat uw zaak zou kunnen worden beslecht. Ook deze verklaringen kunt u op geen enkele manier staven. Opvallend hierbij is bovendien dat u verklaarde dat er bewijzen zouden kunnen bestaan van de stappen die uw familie heeft ondernomen, maar dat u dat niet eens zeker weet (CGVS, p. 18). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw jongste broer tot drie keer toe werd aangehouden omwille van u. Ze bedreigden hem namelijk met de dood indien u zich niet zou aangeven. Met betrekking tot de derde keer dat hij werd aangehouden kon u echter niet precies aangeven wanneer hij net werd aangehouden. U gaf daarnaast aan dat hij een tijd na de derde aanhouding onderweg nog eens werd aangehouden en nadien ook problemen kende. U kon zich echter het tijdstip en de omstandigheden van deze problemen niet herinneren (CGVS, p. 15-16). Daar uw jongste broer problemen had met de autoriteiten die begonnen omwille van uw problemen met de autoriteiten, is het weinig aannemelijk dat u over het verdere verloop van de problemen van uw jongste broer geen gedetailleerde informatie kon verschaffen. Zoals hierboven reeds vermeld verklaarde u ook dat uw familie zich tot verschillende instanties en organisaties heeft gericht om melding te maken van uw probleem. U kon echter hoegenaamd niet aangeven tot welke organisaties en instanties zij zich hebben gericht. U verklaarde ook dat ze een schriftelijke klacht hadden ingediend bij een mensenrechtenorganisatie. U wist echter niet welke mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 18-19). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, temeer u nog contact heeft met uw familie, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts was u bijzonder vaag over uw reisweg van Rusland naar België. Zo verklaarde u dat u tussen 16 en 19 september 2009 van Ingoesjetï met de trein naar Moskou ging. U was twee dagen onderweg en kwam in Moskou aan op 19 of 20 september 2009. U verklaarde dat er veel haltes waren onderweg. Behoudens één halte kon u echter niet aangeven welke deze waren (CGVS, p. 11). Vanuit Moskou ging u met de trein naar Minsk (Wit-Rusland) vanwaar u op 22 september 2009 samen met een chauffeur met de auto naar België vertrok. U wist echter niet waar u de Europese Unie bent binnengekomen en door welke landen u heeft gereden tot uw aankomst in België, hoewel u op Dienst Vreemdelingenzaken reeds had aangegeven dat u via Polen de Europese Unie bent binnengekomen en vervolgens via Duitsland naar België bent gegaan (DVZ, verklaring, vraag 34). Daarenboven verklaarde u dat uw documenten twee maal werden gecontroleerd onderweg van Minsk naar België, maar u wist niet waar dat telkens was (CGVS, p. 11-12). Volgens uw verklaringen heeft u bovendien met een Wit-Russisch paspoort gereisd dat u van de chauffeur kreeg. U gaf aan dat er een visum instond, doch wist u niet door welk land dat visum werd uitgereikt (CGVS, p. 9-10). U verklaarde ten slotte geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u naar België bracht en u het Wit-Russisch paspoort regelde, indien er onderweg iets zou mislopen (CGVS, p. 12). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw land van herkomst, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht

aan uw verklaring dat uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, door uw autoriteiten in beslag zou zijn genomen (CGVS, p. 8-9). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat uw ene broer in Moskou verblijft, uw andere broer in de regio Tver en u verre familie heeft in Moskou (CGVS, p. 5 en 11 en verklaring DVZ, vraag 30)), een mogelijk huwelijk of de uitreiking van uw internationaal paspoort (waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 9)), verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat u in eerste instantie aangaf dat uw binnenlands paspoort werd afgenomen toen u in Ingoesjetië woonde, maar hier even later op terugkwam (CGVS, p. 9). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat de Ingoesjetische politie uw binnenlands Russisch paspoort in beslag had genomen (verklaring DVZ, vraag 21).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

U legde in het kader van uw asielaanvraag enkel uw Russisch rijbewijs voor. Dit document bevat uw identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Volgens verzoeker bestaat er in zijn hoofdte wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag omdat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging moet worden genomen. Verzoeker wijst erop dat niet alleen de vrees voor vervolging maar ook ondergang vervolgingen een rol spelen en geeft aan dat hij blijkens het feitenrelaas het slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen. Hij stelt dat het risico om opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is en dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. Verder geeft verzoeker aan dat hij onder andere zijn Russisch rijbewijs heeft neergelegd waardoor zijn identiteit niet ter discussie staat. Er dient volgens verzoeker rekening te worden gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in zijn land van herkomst. Hij volhardt in zijn verklaringen en bevestigt dat er geen documenten werden neergelegd om zijn relaas te staven. Verzoeker stelt echter dat het wat tegenstrijdig overkomt dat het Commissariaat-generaal zelf erkent dat illegale arrestaties en vasthoudingen nog steeds een groot probleem uitmaken in Tsjetsjenië, terwijl men toch documenten blijft eisen als bewijs van deze arrestaties. Volgens verzoeker valt bij het afleveren van het document het 'illegale' weg. Verzoeker stelt te begrijpen dat een persoon zijn verhaal moet bewijzen, maar men moet ook weten dat bij illegale arrestaties geen document wordt afgeleverd aan de betrokken persoon. Ondanks het feit dat verzoeker geen documenten kan neerleggen betreffende de aanhouding van zijn broer en zijn vader, kan de commissaris-generaal niet met zekerheid stellen dat verzoeker geen hulp zou hebben geboden aan de rebellen, wat een enorm risico inhoudt. Indien men niet met zekerheid kan zeggen dat verzoeker dit niet heeft gedaan, is verzoeker van mening dat hij beschermd moet worden.

Verder wijst verzoeker erop dat de “bewijslast” bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid moet worden beoordeeld en hij citeert hierbij passages uit de UNHCR Proceduregids. Volgens verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen niet voldoende om tot een weigering van het vluchtelingenstatuut te besluiten en dient, indien het relaas geloofwaardig wordt geacht, gelet op zijn persoonlijkheid, het voordeel van de twijfel te worden gegund. Verzoeker benadrukt dat er moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico’s indien er twijfel bestaat over bepaalde elementen.

In een tweede middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de subsidiaire bescherming en stelt dat uit “*recente*” rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit hij een uittreksel citeert, blijkt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Het Commissariaat-generaal erkent volgens verzoeker zelf dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, maar dat de dreiging voor de bevolking ingevolge de gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen en het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. Verzoeker stelt zich de vraag wat wordt bedoeld met de term ‘beperkt’ en of 1 burgerslachtoffer al niet te veel is omdat ieder mens recht heeft op een volwaardig leven. Volgens verzoeker kan men een persoon niet terugsturen als men weet dat er een groot risico bestaat dat de mensenrechten van die persoon geschonden zullen worden. Hij verwijst hierbij naar een ECRE-handleiding, een document van Pax-Christi en een rapport van Amnesty International van 2009 die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt en citeert een artikel van Wikipedia over Tsjetsjenië. Daarnaast voegt hij ook nog 2 krantenartikelen toe aan zijn verzoekschrift.

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen gezamenlijk behandeld.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent, nu zij deze motieven in haar verzoekschrift aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat de complexe situatie in Tsjetsjenië noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. Verder wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker zijn betoog dat hij ervan werd beschuldigd de rebellen te helpen niet aannemelijk wist te maken. Verzoeker heeft immers, zo wordt door de commissaris-generaal vastgesteld, geen enkel begin van bewijs voorgelegd van de beweerde aanhouding, vasthouding en vrijlating van zijn broer, noch van de oproeping van zijn vader, noch van de beweerde bezoeken van de politie bij hem thuis of van de démarches die zijn familieleden zouden hebben ondernomen om verzoekers problemen aan te kaarten. Luidens de bestreden beslissing bleef verzoeker ook onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele aspecten van zijn relaas, zoals de aanhoudingen van zijn broer en de instanties waartoe zijn familieleden zich zouden hebben gewend. Verder bleef verzoeker, zo vervolgt de commissaris-generaal ook vaag met betrekking tot zijn reisweg vanuit de Russische Federatie naar België. Verzoeker bleek geen haltes van de trein te kunnen noemen tussen Ingoesjetië en Moskou en bleek evenmin bij machte aan te geven via welke landen hij naar België is gereisd, wat weinig aannemelijk is. De bestreden beslissing leidt uit het feit dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht af dat aan zijn verklaring dat zijn Russisch binnenlands paspoort werd in beslag genomen evenmin geloof kan worden gehecht waardoor het vermoeden ontstaat dat hij dit paspoort en de erin vervatte gegevens bewust wil verheimelijken. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar de situatie er actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. In de mate van het mogelijke moeten stavingsstukken, onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit, worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel zijn rijbewijs neerlegde op 14 september 2011 (stuk 16, Documenten). Verzoeker beweert enkel nog over een geboorteakte en een diploma in Tsjetsjenië te beschikken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 14/09/2011, p. 10). Voor zover het rijbewijs van verzoeker aanvaard kan worden als bewijs van zijn identiteit, wat, zoals verzoeker aangeeft, inderdaad niet wordt betwist, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel stavingsstuk produceert dat een begin van bewijs kan vormen van zijn beweerde problemen of van zijn reisweg. Zo beweert verzoeker blijkens het gehoorverslag geen bewijs te bezitten van een huiszoeking die bij hem thuis plaatsvond in 2009 (stuk 3, gehoorverslag CGVS 14/09/2011, p. 14) noch van de schriftelijke klachten die zijn familieleden bij verschillende instanties zouden hebben ingediend (*Ibid.*, p. 18). Tevens beweert verzoeker dat zijn Russisch intern paspoort in beslag werd genomen terwijl hijzelf, zonder in het bezit te zijn van dit intern paspoort, in Ingoesjetie verbleef (stuk 3, gehoorverslag CGVS 14/09/2011, p. 8-9), wat bezwaarlijk plausibel kan worden genoemd. De kritiek van verzoeker dat men bewijzen blijft eisen van de arrestaties, terwijl uit de informatie over Tsjetsjenië blijkt dat er in Tsjetsjenië illegale arrestaties plaatsvinden, is niet van aard om de totale afwezigheid van elk begin van bewijs van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten of van zijn beweerde reisweg te rechtvaardigen.

2.7. Waar verzoeker oppert dat zijn tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om tot een weigering van de vluchtelingenstatus te besluiten, wijst de Raad erop dat zijn asielaas niet zozeer ongeloofwaardig werd bevonden omwille van tegenstrijdigheden, maar wel omwille van de combinatie van het totale gebrek aan enig begin van bewijs met zijn vage verklaringen zoals die uit het gehoorverslag blijken. Op grond van het administratief dossier moet immers worden besloten dat verzoeker niet in staat is om het ontbreken van elk begin van bewijs te compenseren door het afleggen van duidelijke en betrouwbare verklaringen. Verzoeker bleek niet bij machte om de beweerde drie opeenvolgende aanhoudingen van zijn jongste broer correct in de tijd te situeren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 14/09/2011, p. 15-16) en kon niet verduidelijken bij welke instanties zijn familieleden hun schriftelijke klachten zouden hebben ingediend (stuk 3, gehoorverslag CGVS 14/09/2011, p. 18). Deze onwetendheden doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.8. Zoals hierboven reeds gesteld moet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*cf.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Waar verzoeker lijkt te beweren dat de commissaris-generaal met zekerheid moet kunnen zeggen dat hij geen hulp heeft geboden aan de rebellen, stuurt verzoeker aan op een omkering van de bewijslast. De Raad wijst erop dat het aan hem toekomt om aannemelijk te maken dat hij door de autoriteiten als handlanger van de rebellen wordt aanzien, waar hij volstrekt niet in is geslaagd. De paragrafen die verzoeker citeert uit de UNHCR Proceduregids nopen inderdaad tot voorzichtigheid met betrekking tot de bewijsvoering doordat rekening moet worden gehouden met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verzoeker blijft echter in gebreke om aan te tonen dat zijn profiel hem zou verhinderen om duidelijke verklaringen af te leggen of om bewijsstukken te verzamelen omtrent bepaalde aspecten van zijn relaas. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat, gelet op de gedane vaststellingen *in casu* niet kan worden aanvaard.

2.9. Aangezien er geen gegronde vrees voor vervolging bewezen werd geacht, levert verzoeker evenmin het bewijs dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet levert verzoeker kritiek op de beoordeling van de actuele situatie in Tsjetsjenië door de commissaris-generaal. De verwijzing van verzoeker naar “recente” rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is echter niet dienstig aangezien hij arresten vermeldt van 2007 die betrekking hebben op de situatie voor de bevolking in bepaalde regio's van Irak en die geenszins kunnen worden geëxtrapoleerd naar de situatie in Tsjetsjenië in 2012. Verzoeker toont niet aan dat een risico op mensenrechtenschendingen, wat in Tsjetsjenië zeker aanwezig is en overigens door de commissaris-generaal wordt bevestigd, kan worden gelijkgesteld met een risico op ernstige schade reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 17, Landeninformatie, ‘Subject Related Briefing - Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ 20/06/2011). De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld. De individuele gevallen van mensenrechtenschendingen en moorden op mensenrechtenactivisten die in het artikel van Wikipedia en in het rapport van Amnesty International van 2009 (Verzoekschrift, bijlage 3) worden besproken, laten niet toe te besluiten dat er in Tsjetsjenië op heden een situatie van willekeurig geweld bestaat. Hetzelfde geldt voor het artikel uit de Gazet van Antwerpen van 5 juni 2009 over de houding van de Russische autoriteiten naar aanleiding van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en het persbericht van Pax Christi Vlaanderen over de uitlevering van een Tsjetsjeen aan de Russische Federatie (Verzoekschrift, bijlage 6). De Raad merkt verder op dat verzoeker geenszins verheldert in hoeverre de informatie over de Nederlandse coach van Terek Grozny (Verzoekschrift, bijlage 7) en de publiciteit voor de handleiding van ECRE (Verzoekschrift, bijlage 5) in verband kan worden gebracht met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt zijn in elk geval niet van aard dat zij een ander licht werpen op de beoordeling van de actuele situatie in Tsjetsjenië door de commissaris-generaal.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN